

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 Rs 379891 25 Rev
Banjaluka, 9.10.2025. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Jadranke Stanišić, kao predsjednika vijeća, Biljane Vidimlić i Senada Tice, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca M.P. iz B., [...], kojeg zastupa punomoćnik Siniša Sandić, advokat iz Banjaluke, protiv tužene Republike Srpske, koju zastupa zastupnik po zakonu Pravobranilaštvo Republike Srpske, Sjedište zamjenika Banjaluka, radi diskriminacije, odlučujući o reviziji tužioca protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 379891 25 Rsž od 17.4.2025. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 9.10.2025. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužene za naknadu troškova postupka na ime sastava odgovora na reviziju u iznosu od 375,00 KM.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 379891 22 Rs od 20.2.2025. godine, odbijen je zahtjev tužioca da se utvrdi da je diskriminisan u ostvarenju prava na naknadu toplog obroka u odnosu na ostale budžetske korisnike u Republici Srpskoj, te sve ostale zaposlene u Republici Srpskoj koji nisu budžetski korisnici, kao i u odnosu na nosioce tužilačke funkcije u Federaciji Bosne i Hercegovine, kao i zahtjev za naknadu toplog obroka za period od novembra 2021. godine do jula 2022. godine sa pripadajućim kamatama, dok je tužba odbačena kao neblagovremena u dijelu kojim je traženo da se tužena obaveže da tužiocu isplati naknadu za topli obrok za period od decembra 2019. godine do novembra 2021. godine sa pripadajućim kamatama.

Obavezan je tužilac da tuženoj nadoknadi troškove postupka u iznosu od 750,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 20.2.2025. godine do isplate, u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 Rs 379891 25 Rsž od 17.4.2025. godine, žalba tužioca je odbijena i prvostepena presuda potvrđena, te je odbijen zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka na ime sastava žalbe u iznosu od 660,00 KM.

Tužilac revizijom pobija drugostepenu presudu zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i tužbeni zahtjev tužioca usvoji, uz naknadu troškova postupka na ime sastava revizije u iznosu od 375,00 KM.

U odgovoru na reviziju tužena predlaže da se revizija odbije i tužilac obaveže na naknadu troškova postupka na ime sastava odgovora na reviziju u iznosu od 375,00 KM.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužioca da se utvrdi da je diskriminisan u ostvarenju prava na naknadu toplog obroka u odnosu na ostale budžetske korisnike u Republici Srpskoj, te sve ostale zaposlene u Republici Srpskoj koji nisu budžetski korisnici, kao i u odnosu na nosioce sudijske funkcije u Federaciji Bosne i Hercegovine i zahtjev za isplatu naknade štete u periodu od decembra 2019. godine do jula 2022. godine, uz naknadu troškova postupka.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio: da tužilac obavlja funkciju sudije u Osnovnom sudu u P.; da mu nije isplaćivana naknada za topli obrok za period obuhvaćen tužbenim zahtjevom; da je Ustavni sud Bosne i Hercegovine dana 24.3.2022. godine donio odluku broj: U-18/21, kojom je utvrdio da Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 66/18 i 119/21) nije u skladu sa Ustavom Bosne i Hercegovine, jer ne sadrži odredbe o naknadi za topli obrok, da se navedena odluka odnosi na ocjenu usklađenosti Zakona o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 66/18), sa Ustavom Bosne i Hercegovine u vezi sa međunarodnim propisima koji se odnose na zabranu diskriminacije, da njom nije utvrđeno da su sudije i javni tužioci, kao grupa lica, diskriminisani u smislu odredbe člana 2. Zakona o zabrani diskriminacije, odnosno člana 14. Evropske konvencije i člana 1. Protokola 12. uz Evropsku konvenciju.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeni sud je zaključio da razlika u tretmanu tužioca, kao nosioca sudijske funkcije i ostalih nosioca zaposlenih u sudovima u Federaciji Bosne i Hercegovine, u pogledu ukupnih primanja po osnovu funkcije koju obavljaju, ima legitiman cilj što isključuje postojanje diskriminacije u pogledu ostvarivanja prava na potraživanje toplog obroka, da ne postoji diskriminacija ni u odnosu na ostale budžetske korisnike jer se radi o različitom statusu i prirodi profesionalnih i radnih aktivnosti, da neposredna diskriminacija podrazumijeva nejednako postupanje prema jednakima, odnosno nepovoljnije postupanje prema licima ili grupi lica u istoj ili sličnoj situaciji, da ovakva poređenja (lice ili grupu lica, koje, odnosno, koja se nalazi u istoj ili sličnoj situaciji kao lice koje tvrdi da je diskriminirano po osnovu konkretnog (određenog) ličnog svojstva), nisu podobna za utvrđivanje diskriminacije, da nema različitog tretmana u odnosu na budžetske korisnike (zaposlene u pravosuđu, državne službenike i ostale zaposlene u ministarstvima, drugim republičkim organima uprave i zaposlene u stručnim službama Vlade Republike Srpske, zaposlenih koji nisu budžetski korisnici), a samim time ni diskriminacije tužioca, pa je primjenom odredbe člana 2, 3. i 5. tačka b) Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj: 59/09 i 66/16 - u daljem tekstu: ZZD) i člana 201. stav 4. Zakona o radu („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 1/16, 66/18, 119/21, 112/23 i 39/24 - u daljem tekstu: ZR) sudio tako što je donio odluku kao u izreci prvostepene presude.

Odluku o troškovima postupka prvostepeni sud temelji na odredbi člana 386. stav 1. u vezi sa članom 395. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 i 27/24 - u daljem tekstu: ZPP).

Drugostepeni sud je prihvatio činjenično utvrđenje i zaključke prvostepenog suda, pa je žalbu tužioca odbio i potvrdio prvostepenu presudu.

Iz razloga odluke drugostepenog suda proizlazi da je pravilan zaključak prvostepenog suda da tužena u odnosu na tužioca nije izvršila diskriminaciju na način kako je to tužilac naveo u tužbi, jer iz stanja spisa i provedenih dokaza jasno proizlazi da je prema tužiocu bio primjenjen jednak tretman i da je uživao jednaka prava kao i svi ostali pripadnici njegove grupacije, odnosno sudije u Republici Srpskoj, kao i zaključak da tužena u smislu odredbe člana 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", broj: 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 i "Službeni glasnik Republike Srpske" broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04 - u daljem tekstu: ZOO), nije odgovorna za štetu zbog diskriminacije, pa da samim tim ne može biti obavezana na isplatu tražene naknade toplog obroka za period od novembra 2021. godine do jula 2022. godine.

Nadalje, drugostepeni sud nalazi da je u smislu odredbe člana 201. stav 4. ZR pravilna odluka prvostepenog suda i u dijelu kojim je odbačena tužba za isplatu naknade za topli obrok za period od decembra 2019. godine do novembra 2021. godine, kao i u dijelu kojim je odlučeno o troškovima postupka.

Odluka drugostepenog suda je pravilna.

Naime, za uspjeh u parnici povodom zahtjeva za zaštitu od diskriminacije, tužilac je bio u obavezi da dokaže, odnosno učini vjerovatnim, da su ispunjeni uslovi iz odredaba člana 1. i člana 2. ZZD, kojim odredbama je uspostavljen okvir za ostvarivanje jednakih prava i mogućnosti svih lica u Bosni i Hercegovini da u jednom uređenom sistemu ostvare pravo na zaštitu od diskriminacije.

Kako je odredbama člana 2. stav 1. i 2. ZZD propisano da će se diskriminacijom u smislu ovog zakona smatrati svako različito postupanje, uključujući svako isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojem licu ili grupi lica i onima koji su s njima u rodbinskoj ili drugoj vezi na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, invaliditeta, starosne dobi, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze s nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i pola, seksualne orijentacije, rodnog identiteta, spolnih karakteristika, kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojem licu onemogućiti ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje, na ravnopravnoj osnovi, prava i sloboda u svim oblastima života. (stav 1.), te da se zabrana diskriminacije primjenjuje na sve javne organe kao i na sva fizička ili pravna lica i u javnom i u privatnom sektoru, u svim oblastima, a naročito: zaposlenja, članstva u profesionalnim organizacijama, obrazovanja, obuke, stanovanja, zdravlja, socijalne zaštite, dobara i usluga namijenjenih javnosti i javnim mjestima, te obavljanja privrednih aktivnosti i javnih usluga (stav 2.), ovaj sud nalazi, da kod činjeničnog utvrđenja na kojim se zasnivaju nižestepene odluke, tužilac nije dokazao, odnosno učinio vjerovatnim da je bio izložen diskriminaciji.

Kod takvog stanja stvari, ne može tužilac sa uspjehom isticati zahtjev za zaštitu od diskriminacije na način pobliže opisan u tužbi, jer u odnosu na njega, kao i na sve sudije i tužioce u Republici Srpskoj u čijoj nadležnosti i jeste regulisanje prava i dužnosti sudija i tužilaca u Republici Srpskoj je bio na jednak način uređen sistem naknade toplog obroka, shodno Zakonu o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj koji je tada važio.

Sama činjenica da je u spornom periodu u Federaciji Bosne i Hercegovine, a u okviru njene nadležnosti, na drugačiji način bio uređen sistem naknade toplog obroka, ne daje osnova da se utvrdi postojanje diskriminacije tužioca u odnosu na nosioce sudijske i tužilačke funkcije u Federaciji Bosne i Hercegovine, odnosno, u pogledu ostalih budžetskih korisnika u Republici Srpskoj, te sve ostale zaposlene u Republici Srpskoj koji nisu budžetski korisnici, jer je tužilac u okviru nadležnosti Republike Srpske bio jednako tretiran, kao i ostali pripadnici iste grupacije.

Drugim riječima, tužilac nije dokazao, odnosno učinio vjerovatnim da je bio izložen diskriminaciji, jer da je tužena povrijedila njegovo pravo na jednako postupanje u odnosu na druge koji pripadaju istoj grupaciji kao i tužilac, a što je uslov za uspjeh u postupku zaštite od diskriminacije. Ovo tim prije, što se Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj koji je sada na snazi i koji propisuje naknadu za topli obrok, ne može retroaktivno primjeniti.

Slijedom datih razloga, ovaj sud nalazi da je pravilan zaključak nižestepeni sudova da nije osnovan zahtjev tužioca da se utvrdi da je bio izložen diskriminaciji, jer da je tužena povrijedila njegovo pravo na jednako postupanje u odnosu na ostale budžetske korisnike u Republici Srpskoj, te sve ostale zaposlene u Republici Srpskoj koji nisu budžetski korisnici, kao i u odnosu na nosioce sudijske i tužilačke funkcije u Federaciji Bosne i Hercegovine na način pobliže opisan u tužbi.

Mada se, kod prednjeg stanja stvari neosnovanim ukazuje i zahtjev za otklanjanje diskriminacije, pravilno su zaključili nižestepeni sudovi da je zahtjev tužioca na ime naknade toplog obroka valjalo razrješiti pravilnom primjenom ZR.

Odredbom člana 201. stav 4. ZR propisano je da tužbu za zaštitu prava radnik može da podnese najkasnije u roku od 6 mjeseci od dana saznanja za povredu prava ili dana učinjene povrede.

Tužbom podnesenom sudu dana 6.6.2022. godine tužilac je tražio isplatu novčanog iznosa po osnovu toplog obroka za period decembar 2021. godine – maj 2022. godine, te je dana 9.12.2022. godine preinačio tužbu tako da je tražio isplatu naknade po osnovu toplog obroka za period od 1.12.2019. godine do 1.7.2022. godine.

Kod takvog stanja stvari, ovaj sud u svemu prihvata razloge nižestepeni sudova iz kojih proizilazi da je tužba tužioca radi naknade toplog obroka za period od 1.11.2021. godine 1.7.2022. godine blagovremena, odnosno da tužba tužioca radi naknade toplog obroka za period od 1.12.2019. godine do 1.11.2021. godine nije blagovremena.

Kako u periodu od 1.11.2021. godine do 1.7.2022. godine za koji je blagovremena tužba na ime naknade toplog obroka, Zakonom o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca koji je bio na snazi u tom periodu, nije bila propisana naknada za topli obrok, nema sumnje da su pravilne odluke nižestepeni sudova kojim je odbijen zahtjev za naknadu toplog obroka u tom periodu, te pravilne i u preostalom dijelu u pogledu novčanog potraživanja tužioca na ime toplog obroka za period od 1.12.2019. godine do 1.11.2021. godine u kojem je tužba odbačena.

Slijedom datih razloga ovaj sud nalazi da se zakonitost i pravilnost drugostepene odluke ne dovodi u pitanje revizionim prigovorima da se odluka drugostepenog suda zasniva na pogrešnoj primjeni materijalnog prava, jer da su sudovi bili u obavezi udovoljiti zahtjevu na

ime toplog obroka kao posljedice diskriminacije, uzevši o obzir odluku Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj U-18/21 od 24.3.2022. godine.

Naime, sama činjenica da je odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj U-18/21 od 24.3.2022. godine utvrđeno da Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 66/18 i 119/21) nije u skladu sa članom I/2 i članom II/4 Ustava Bosne i Hercegovine, u vezi sa članom 14. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, članom 1. Protokola broj 12. uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda i članom 26. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima zbog toga što ne sadrži odredbe o naknadi za topli obrok, ne znači da tužilac ima pravo na topli obrok za period koji je prethodio donošenju navedene odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, već shodno toj odluci, obavezu Republike Srpske da donese Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj koji će sadržavati tu odredbu, što je Republika Srpska i učinila, kada je donijela Zakon o platama i naknadama sudija i javnih tužilaca u Republici Srpskoj dana 1.7.2022. godine.

Odbijen je zahtjev tužene za naknadu troškova postupka na ime sastava odgovora na reviziju, u smislu odredbe člana 387. stav 1. ZPP jer nije bio nužan za vođenje parnice, pri čemu je ocjenjeno da svojim sadržajem nije bio od uticaja na odluku o reviziji.

Kako se revizijom tužioca ne dovodi u pitanje pravilnost i zakonitost odluke drugostepenog suda, valjalo je primjenom člana 248. ZPP odlučiti kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća
Jadranka Stanišić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić